

Policejní střelecký sport během několika desítek let vývoje prodělal zásadní změny: od prostého přizpůsobení mezinárodní disciplíny velkorážní pistole 30+30 přes pozdější aplikaci akčních disciplín IPSC dospěl až do dnešní podoby, která v maximální míře odpovídá potřebám výcviku policistů. Vyvrcholením každého výcvikového roku pak je Policejní mistrovství ve střelbě z krátkých služebních zbraní.

POLICEJNÍ MISTRI

Letošní mistrovství se uskutečnilo od 22. do 24. září na známé střelnici IPSC v Opařanech u Tábora a zúčastnilo se jej osm desítek policistů ze všech osmi krajských ředitelství Policie ČR, Policejního prezidia, policejních útvarů s republikovou působností a v neposlední řadě ze služby cizinecké policie. (Pro úplnost musíme dodat, že Útvar rychlého nasazení se svými elitními střelci se staví k policejnímu mistrovství vlažně. Letos byli přihlášení jen dva závodníci, nikoliv družstvo, a nakonec nepřijel ani jeden. Ale třeba to bylo kvůli bezprostředně následující návštěvě papeže.)

Závodníci byli jako obvykle rozděleni do dvou samostatně hodnocených skupin. V první skupině závodili policisté zařazení do první, nejnáročnější a objemem největší skupiny služební přípravy, tedy například příslušníci zásahových jednotek, a v druhé všichni ostatní.

Do soutěže byly připuštěny pouze přidělené služební zbraně policistů. Byla tedy vypsána pro pistole CZ 75 D Compact, Glock a také CZ 82, protože s těmi jsou ještě vyzbrojeni některé slož-

ky cizinecké policie. S dvaosmdesátkou však nezavádil nikdo a k vidění tak byly pouze policejní kompakty CZ a Glocky 17 a 19, všechny samozřejmě v ráži 9 mm Luger. Zastoupení obou značek bylo zhruba půl na půl; CZ 75 D Compact je sice nadále základní policejní zbraní, nicméně krajské zásahové jednotky a některé centrální útvary jsou vybavovány Glocky.

Vítězové obou skupin v soutěži jednotlivců obdrželi hlavní ceny, pistole CZ 75 P-07 Duty věnované Českou zbrojovkou Uherský Brod. Celkový vítěz – bez ohledu na skupinu – jako obvykle převzal putovní pohár policejního prezidenta. Pro následující

cí závodníci v pořadí byly připraveny zajímavé ceny od dalších sponzorů mistrovství, kterými byli jednak firma ESP, jednak HQH system se sortimentem Blackhawk.

První den všechny závodníky čekal „na rozevření“ klasický Evropský policejní parkur s pohyblivou palebnou čarou podle pravidel Českého poháru, na druhý den pak bylo připraveno osm situací „policejní akční střelby“ jednotlivců. Jednotlivé stejdy byly postaveny v duchu praktické střelby IPSC, tedy především s měřením spotřebovaného času, který hraje roli v hodnocení, avšak s odchylkami vyjadřujícími odlišnosti policejního výcviku, respektive inspiraci

Zajímavé okamžiky ze soutěže družstev. Jednotlivé situace byly postaveny tak, aby se co nejvíc blížily plnění situacím z policejní praxe

Vítěz vloženého závodu ve střeleckém souboji kpt. Bc. Zdeněk Charvát přebírá cenu od pplk. Mgr. Pavlína Zuzánkové z Policejního prezidia

Absolutní vítěz Policejního mistrovství ve střelbě z krátkých služebních zbraní v letech 2007, 2008 a 2009: praporčík Bc. Miroslav Zapletal

různými variantami služebních zákroků. Bylo hodně pohybu, používaly se sice i standardní kovové a papírové terče, ale ty druhé v řadě případů zobrazovaly i výjevy z „policejního života“: útočník s rukojmím, útok na policistu, neterče s neozbrojenými osobami... Také byly k vidění – a závodníci museli absolvovat – různé speciality, jako je střelba po zátěži, po složení rozebrané zbraně, samozřejmě na čas, nebo jakoby zpod okapu v simulované průtři mračen, z vratké nakloněné roviny, „převoz peněz“ stále s aktovkou v ruce, střelba na pojiždný terč, který si závodník spustil svou akcí, a jiné.

Souhrn výsledků z těchto dvou disciplín stanovil pořadí v soutěži jednotlivců v obou skupinách. Letos však přibily navíc dvě významné novinky. První z nich byla soutěž družstev, přesněji řečeno tříčlenných týmů z jednotlivých policejních útvarů. „Týmová součinnost je standard policejní práce,“ řekl nám k tomu v Opařanech plukovník JUDr. Čestmír Šašek, vedoucí odboru vzdělávání z ředitelství pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia. „Proto jsme zařadili soutěž družstev a postavili jsme ji na týmové součinnosti. Nejde tedy o součet výkonů jednotlivých členů družstva, ale o společné týmové akce s potřebným naplánováním a dělbu činností při řešení každé připravené situace. Policisté tedy soutěží v tom, jak jsou připraveni k plnění reálných služebních úkolů, v tomto případě samozřejmě spojených s použitím zbraně.“

Týmy soutěžily na čtyřech stejdzích, rovněž s měřením času. Na první se jednalo o klasicou situaci, kdy družstvo jako by přijelo na místo automobilem. Řidič zahájil palbu na útočníka, další dva závodníci (všichni byli v ochranných vestách) vyběhli a řešili další pachatele v automobilu za rohem.

Druhá situace byla statictější, závodníci stříleli postupně na stejnou sestavu terčů, vždy šest ran oběma rukama a po výměně zásobníku dalších šest ran: první závodník

oběma rukama, druhý silnou a třetí slabou rukou.

Třetí situace družstev simulovala velkou tragédií. První závodník vběhl do situace, odstřílel terče, odložil zbraň a – jakoby zraněný – ulehl na zíněnkou. Další dva závodníci vyběhli, odnesli jej na startovní čáru, druhý závodník odstřílel terče, odložil zbraň a rovněž „zraněný“ ulehl. Třetí závodník jej musel odtáhnout sám a s potřebnými přesuny dostřelil sestavu terčů. Čtvrtá stejdz sestávala ze tří různě složitých situací. Po startovním povelu si závodníci vylosovali každý tu svou podle diskety, kterou si vytáhli z počítače, a aniž by ztratili disketu, museli vyřešit situaci střelbou.

Druhou novinku představoval vložený závod ve střeleckém souboji, shoot-off. Všichni závodníci odstříleli proti času kvalifikaci na padací ocelové terče. Nejlepších šestnáct bylo zařazeno do „pavouka“ a na závěr mistrovství se konala ve dvojicích vyřazovací soutěž závodníků proti sobě o to, komu dřív spadne poslední terč. Čtyřmi koly prošel bez porážky a vítězem se stal kapitán Bc. Zdeněk Charvát z pražského policejního ředitelství.

A výsledky vlastního mistrovství? Ve skupině I. bylo klasifikováno 57 závodníků a vyhrál ji rovněž kpt. Bc. Zdeněk Charvát před kpt. Bc. Markem Kilarským, také z krajského ředitelství policie Praha, a Václavem Švarcem z Útvaru zvláštních činností. Skupinu I. (23 závodníků) vyhrál praporčík Bc. Miroslav Zapletal z krajského ředitelství Východočeského kraje s velkým náskokem před svým kolegou z téhož útvaru nadstrážmistrem Vladimírem Pecou a praporčíkem Milanem Krausem z ředitelství Jihočeského kraje. Celkovým vítězem se stal a putovní pohár policejního prezidenta už potřetí za sebou získal Miroslav Zapletal před Charvátem a Kilarským. V soutěži 24 tříčlenných družstev bylo nejlepší krajské ředitelství Východočeského kraje I. (Zapletal, Peca, Baňanka) před ředitelstvím Západočeského kraje I. a oběma pražskými týmy v pořadí II., I.

Přemysl LIŠKA

Foto V. ŠEBEK

a Policejní prezidium P ČR

Nejlepší družstva v I. skupině

po stopách BÍLÝCH KONÍ

Po dalších obětech Fekova gangu pátrala kriminální policie na starých hřbitovech na Broumovsku.

Venkovský hřbitůvek vypadal v oparu letního rána romanticky. Ovšem TO, co leželo nedaleko jeho vrat, mělo punc nefalšovaného hororu: Silně ohořelá mrtvola muže, přitíštěná – jakoby v záchvatu absurdní očisty – hlavou a zčásti i rukama k plechovému umyvadlu.

Obec Vrchovina v jičínském okrese zasáhl 19. června 1996 doslova blesk. Místo vraždy vybral pachatel zdařile, hřbitov leží poměrně daleko od obce, ze tří stran obklopený poli. Nebezpečí rušivých elementů mohlo přijít jen směrem od silnice, v noci je tu ovšem provoz takřka nulový.

Pachatel proto mohl v klidu vystřílet devět projektilů na hlavu oběti, každý náboj zasáhl cíl. Taková důkladnost! Nebo snad afekt, kdy se vrah zbavoval dlouhodobě tíživého problému? A k čemu mělo posloužit umyvadlo? Pachateli nestačila pouhá smrt oběti. Potřeboval znemožnit nebo aspoň zkomplikovat zjištění jeho totožnosti. Přitáhl hlavu mrtvého k lavouru, do něj nalil hořlavinu a zapálil ji...

„Žijeme tu klidně, nejsme zvyklí, aby si u nás vyřizovali účty mafiáni,“ řekl rozčileně do kamery jeden z místních občanů. Jeho laický odhad neměl daleko k pravdě. Tohle skutečně nebyla tuctová vražda... Přesto – v konečném důsledku – se jednalo jen o pouhý dílek notoricky známé skládačky, zvané vraždy „bílých koní“.

ZLOČIN, HANTÝRKA, TEORIE

Termín „bílý kůň“ se rychle objevil v podnikatelsky divokých 90. letech minulého století, stal se fenoménem, ale stejně rychle taky zanikl. Dnes patří ke kriminalistickým archiváliím, pravda s mnoha případy nevysvětlených zmizení podnikatelů, stejně jako neobjasněných a téměř už taky promčovaných vražd.

Objasnit vznik termínu nebude bohužel znít příliš politicky korektně, ale pravda je taková, že ho vymysleli naši romští spoluobčané, přesně řečeno jejich kriminálně závadová část. V získání živnostenského listu, prostředkem k promyšlenému a cílenému nekalému podnikání, jim totiž dřívou většinou bránil popsany trestní rejstřík.

A tak se začali ohlížet po živočiších, nikoli zrovna chytrých, ale doposud netrestaných lidičkách. Ochotných pro krátkou změnu k lepšímu, pro pár měsíců života na vysoké noze, neuvažovat o trablech, které zákonitě jednou nastanou, až se po koníkové stopě vydá policie. Až se stanou pro ty, co je pasou, příliš nebezpeční.

Bílý kůň znamenal v hantýrce mnoha případů fakturanta. Tedy majitele živnostenského listu, nakupujícího zboží, jedno jestli potraviny, látky nebo elektroniku, bezhotovostně na faktury. Zboží bylo obratem – většinou člověkem, který koníka pásl – prodáno mírně pod cenou, i tak pochopitelně se slušným ziskem. Původní dodavatel pak marně čekal na své peníze a policie měla o práci postaráno.

Fakturanti se stali v určité části společnosti doslova hitem. „Vy ještě nemáte svého koně?“ divila se jedna rodina druhé. Výhody, aspoň dočasné, pochopila i bílá majorita, bílí koně tak začali figurovat i v případech celních podvodů s lehkým topným olejem či alkoholem. Stejně tak se s nimi můžeme setkat jako s nastrčenými šefy úmyslně krachujících či tunelovaných firem.

Nedaleko vrat hřbitova v obci Vrchovina leželo ohořelé tělo bílého koně

Dá rozum, že v době koníková verbování ke spolupráci mu jeho ochránci a pasáčekové slibovali jen to nejlepší. Včetně bezpečného uklízení za hranice státu v době „potíží“. V zájmu objektivitvy dodejme, že zpočátku k takové turistice skutečně docházelo. Jenomže koníci byli lidé svérázní a vrtkaví. V cizím prostředí, poté co utratili svou finanční výslužku, na sebe brzy upozornili potulkou, somrováním nebo trestnou činností.

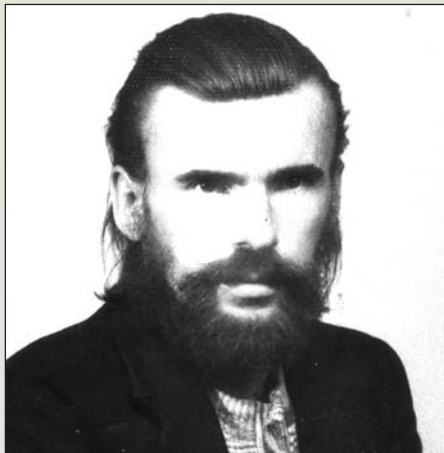
Když je tamní policie nebo četníci zatkli a úřady šupem vrátily domů, často jako osoby hledané zatykačem, dočkali se u nás okamžitého obvinění – ale především se stali důležitými svědky! Že vysloužilý bílý kůň u výslechu může být pro svého chleboďárce velmi nebezpečný, pochopil brzy Roman Feko a další výtečníci. Časem se proto podobné zločinecké partičky utvrdily v jednom poznání: Nejlepší vysloužilý koník = mrtvý koník!

STO LET KRIMINÁLU

Skupina kolem Romana Feka zavraždila minimálně dva nepohodlné bílé koně. V říjnu 1993 byl nalezen v odpadové jínce

Ztotožnění Milana Volfa probíhalo porovnáním spodní čelisti s kartou zubního lékaře a také podle oblečení či obutí.

na poli nedaleko Vysokého Mýta zastřelený muž. S odstupem dlouhé řady měsíců zjistili kriminalisté, že jde o Michala Melichara, fakturanta, jehož živnostenský list ležel už dlouho v dubenecké perníkárně. Další vyšetření ukázalo, že naivního a pologramotného prostáčka Melichara vylákali jeho vrazi k podvečerní střelbě z pistole na opuštěném parkovišti u zaniklého motorestu. Zatímco se Melichar hýkavě opájel nad zdarem svých tref do oprýskané dopravní značky, zamířil Fekův komplic zblízka a neomylně na jeho levý spánek...

Poslední vyjížďka Ladislava Macháčka v únoru 1994 měla groteskní parametry. Slíbili mu návštěvu nějakého pajzlu, kde bude dost chlastu i děvek. Macháček cestou notně upíjel z darované lahve zubrovky a ostatním mužům v autě sliboval, že je náležitě pohostí. „Já mám peněz dost, nemyslete si, však taky dělám pro Feka. Ten se o mě pořád stará, všude se mnou posílá ochranku...“ Macháček netušil, že ochranka dostala jako bezpodmínečný úkol jeho likvidaci.

Začátkem července 1993 si chtěli obyvatelé dětského tábora ve Vernéřovicích na Broumovsku zatopit v sauně. Ale ten nesnesitelný zápach? Že by se pod domeček sauny zatoulalo nějaké vysílené a později zdechlé zvíře? Našli mrtvolu, ale lidskou... Ztotožnění Ladislava Macháčka umláceného sekerou a vhozeného pod budovu sauny opuštěného dětského tábora na Náchodsku, bylo díky staré zlomenině klíční kosti jedno-dušší.

Cenným důkazem proti Fekovi a jeho pohůnkům byl zapomenutý Melicharův živnostenský list v už zmíněné perníkárně, vydaný v srpnu 1993 v Pardubicích. Obsa-

hoval důležitou doušku – při všech obchodních úkonech může majitele zastupovat Jiří Šmejkal. Tedy právě jeden z nejrozporuplnějších lidí Fekovy skupiny: sexuálně nevyhraněný běloch, sám fakturant, ale taky vykonavatel jednoho z rozsudků smrti.

Po Fekově zatčení začali jeho podřízení spontánně mluvit. V soudní dohře v prosinci 1997 bylo sedm pachatelů odsouzeno k trestům přesahujícím stovku let. Nejdéle si posedí Feko jako organizátor obou vražd – 24 let. Fekova skupina měla jisté znaky volné organizovanosti, každopádně posloužila takřka školní ukázkou zločinecké typologie:

- 1) pologramotný, leč obávaný šéf
- 2) sympaták se středoškolským vzděláním (jeden ze dvou bělochů ve skupině), působící jako úspěšný vyjednavač na úřadech či při sjednávání obchodů
- 3) člověk, vytypovávající osoby použitelné k roli koníka
- 4) zakomplexovaný bisexuál, občas i šéfova milenka, schopný pro upevnění své pozice i vraždit
- 5) další mordýř gangu, chápující vraždu jako prostředek k obživě: „Mám rád pěkný peníze a lehkou práci.“

NEBOŽTÍK V PRAVDĚ NEČEKANÝ

Chceme-li dovyprávět příběh ohořelého těla, nalezeného v červnu 1996 u hřbitova ve Vrchovině, musíme se nejdřív zpětnou časovou přesmyčkou vrátit do matičky Prahy...

Psal se leden 1994. Dlouhým pobytem ve vodě poznamenané tělo utopence se smířli-

vě pohupovalo na hladině Vltavy poblíž pražské Tróje. Kdo ho zná? O tři měsíce později uviděla utopencův snímek v pátrací relaci jistá žena z východních Čech a naby-la dojmu, že poznává svého pohřešovaného bratra. Po čase ji navštívili kriminalisté s dalšími fotkami: „Podle jizvy na čele jsem usoudila, že to skutečně bude náš Pepa.“

Pročpak se o Pepu zajímala policie? Josef Košťál (nar. 1971) začal v dubnu 1992 podnikat jako živnostník. Odebíral zboží na faktury, ale neplatil – už na podzim 1992 dlužil několik milionů korun. Začal se skrývat před zákonem, nakonec zmizel úplně, prý někde ve Švédsku... V červenci 1994 vystavila matrikářka úmrtní list na jméno Košťál. Takže konec případu bílého koně, kterého podle všech indicií měl pást jistý Sztojka?

A jak to všechno souvisí s vrchovinskou mrtvolou? Inu, oheň z hořlaviny v umyvadle sice zničil dokonale všechny markanty obličej, ale identifikace obětí byla stále možná podle zubů nebo otisků prstů. Automatizovaný daktyloskopický systém zařadil rychle: Otisky byly shodné s kartou pachatele trestného činu již dávno zahlazeného, konkrétně šlo o vloupání do trafiky na Mělnicku v roce 1988 – spáchané Josefem Košťálem!

Víc než dva roky „mrtvý“ se znovu objevil na scéně jako cenný svědek, navzdory své teď skutečné a již neodvolatelné smrti. Detektivové brzy poznali odpověď i na nejdůležitější otázku: Kdo střílel? Obvinění Milana Sztojky (nar. 1963), který si tou dobou už odpykával 6,5 roku za organizátorství podvodu, z vraždy nepohodlného fakturanta vyústilo v dubnu 2002 souhrnným trestem: 20 let odnětí svobody. "Bůh i já víme, že jsem nevinný!" zapřísahal se. Marně.

Další tělo bílého koně leželo bezmála půl roku pod podlahou sauny dětského tábora ve Verněřovicích

KONĚ SE NEJEN STRÍLEJÍ

„Nejdřív jsem uviděl něco, co mi připomínalo lebku. Lidskou lebku. Kousek dál koukaly ze země, podrážkou nahoru, boty. A taky byl vidět nějaký provaz,“ vzpomínal na svou neobvyklou příhodu ze srpna 1994 jistý houbař. „Chvilí jsem na to koukal, pak zatáhl za špagát, rozhrnula se hlína – a já uviděl kost, obalenou v ponožce!“

Trvalo ještě dlouhou řadu dní, než předčasně zemřelý, do kozelce svázaný a tajně pohřbený nebožtík z lesa na Rychnovsku dostal jméno... Jmenoval se Milan Volf, bydlel v Choustníkově Hradišti a od února 1994 po něm pátrala policie. Mezi dalšími hledanými bílými koni se vymykal svým rasputinovským plnovousem, životním příběhem ovšem zcela zapadal mezi navíky svého druhu. Volfovy nákupy bez peněz začaly v září 1992 a skončily v lednu 1993. Zájem měl o uzeniny, maso, látky, stejně jako radiátory. Celková neuhrazená suma činila 1 724 118 korun.

Když se v říjnu 1992 ukázal na tři dny doma v Hradišti, byl na svoje dřívější poměry pěkně oblečený a v ruce hrdě třímal podnikatelský kufřík. Nicméně jeho teta spráskla rukama: „Jáčku, měsíc podnikáš a už máš za stopadesát tisíc dluhů?“ Volf se velkoryse usmál: „Teta, tohle zaplatíme s Vaškem Tlustým levou rukou!“ Pak odjel, právě rodina Tlustých si ho na zapřenou odvezla a v rodné vesničce už ho nikdy nikdo neviděl...

Když věřitelům došla trpělivost, obrátili se na policii. Nebylo složité zjistit, že při sjednávání obchodů Volfa provázela jakási neforemná a neupravená Romka, vydávající se za jeho manželku. Jednalo se o Františku Tlustou, podnikající se svým skutečným manželem Václavem ve stánkovém prodeji. Oba popírali, že by s Volfovými podvody měli něco společného. Pomáhali mu jen z lásky k bližnímu! Policie si o tom myslela své, chyběl však klíčový svědek – sám Volf. Teď měli kriminalisté „aspoň“ jeho tělo, svázané do kozelce a s roztržitou lebku...

Jaký byl Volfův konec? Protože nevědomost mívá často milosrdnou tvář, vytáhlý a vousatý chlapík, ne nepodobný obstarožnímu zálesákoví, tančil klátivě na parketu rychnovského hotelu ještě v poslední den svého života. Netušil, že mu jeho dobrodinci nasypali do piva červený prášek, který ho měl údajně spolehlivě otrávit a stejně spolehlivě z jeho těla zmizet. Už dávno uply-

nula hodina, po které měl jed začít účinkovat, nicméně trsající a popíjející Volf v nejmenším neumdléval.

Františka s Václavem pochopili, že to budou muset udělat natvrdo. Tlustý spolu s dvěma mladistvými příbuznými vylákali Volfa na noční projížďku. Projeli lesem a na polní cestě poblíž smetiště předstíral

a nové úkryty. Jeho přátelé jsou čím dál nervóznější...

5) Takže likvidace? Ano, likvidace. Nikdo z party spoluvníků není rozený násilník, v Palečkově případě vstupuje proto na scénu Jiří Černík, muž zápasnické postavy. Má ideu odstranit bílého koně ze zálohy – kuší! Nešlo o bláznivý nápad, 24 gramů vážící šíp, vystřelený z lovecké kuše, dosahuje počáteční rychlosti 73 metrů za vteřinu a v důsledku své letové energie může při zásahu životně důležitých orgánů usmrtit člověka ještě na vzdálenost 100 metrů... 1. května 1993 převážejí přátelé Palečka údajně do nového úkrytu kdesi na chatě, na smluveném místě už čekal najatý vrah s kuší. Ale Černík nebyl zkušený ani

Tlustý poruchu vozu a vyzval trio spolecestujících, aby mu pomohli roztláčit auto. Volf se ale brzy na to dočkal rány tomfou do hlavy.

Začal utíkat do polí, ale oba mladí kluci ho dostihli, srazili k zemi a počkali, až k nim doběhne Tlustý. Tomfa tak ještě několikrát dopadla na Volfovu hlavu... Mrtvé tělo svázali do „transportní“ polohy, přemístili do kufru auta a odvezli do lesa poblíž Anenské Studánky, kde je zaházeli větvemi ze stromu. Asi po půldruhém měsíci se k mrtvole vrátili Tlustý s jedním z mladíků a zakopali ji do země... V lednu 1995, krátce po ztotožnění Volfových ostatků, byli manželé Tlustí a další jejich příbuzní obviněni z vraždy koníka Volfa, nejvyšší trest 14 roků nepodmíněně postihl Václava Tlustého.

VRAH S PISTOLÍ A KUŠÍ

Zmíňme stručně ještě jeden případ. V květnu 1993 si všimli lidé v lesích na moravsko-slovenském pomezí, že se v lese u Hovjackého potoka slétá nápadné množství havranů... Ležela tam mrtvola zastřeleného muže bez dokladů, ve kterém byl později ztotožněn mladík z Prahy.

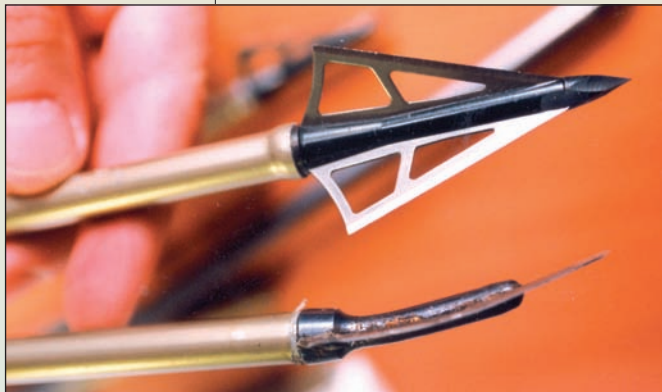
Zdůrazněme body společné pro většinu kauz s odstraněnými fakturanty:

1) Robert Paleček začal operovat s živnostenským listem pro předmět podnikání Koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodeji. Z Prahy se přemísťuje na severní Moravu, bydlí po hotelích a různých ubytovnách.

2) Odebrané zboží na faktury neplatí, brzy jdou dluhy do milionů.

3) Z výpovědi svědků vyplývá, že bílý kůň nesjednával obchody sám, ale že ho vždy někdo doprovázel. V Palečkově případě se jednalo o několik mužů, stopy vedly k dvěma pražským taxikářům a majiteli ostravské restaurace Clasic.

4) Z Palečka se stává známá falešná karta, o jeho podvodech už píší noviny, začíná útek před zákonem, to jest nové

Hrot šípu, kterým měl být výstřelem z lovecké kuše usmrčen nepohodlný fakturant

přesný, nakonec stejně došlo na perkusní revolver...

6) Co s mrtvolou? Někdy bývá ukrytí důmyslné a k nález mrtvolky dojde s odstupem měsíců, jindy... Doslova odhozenou mrtvolou v Hovjackém potoku objeví lidé už 7. května. Ztotožnění mrtvolky hledaného bílého koně je signálem k zátahu na pasáčky. 14. května si rezervuje celý Clasic uzavřená společnost, vypadá to na dobrý kšeft... Zákazníci jsou přesní. Krátce po vstupu se ale v jejich rukou objeví zbraně: „Policie! Nehýbejte se!“

7) Fáze dokazování není jednoduchá, každý z obviněných má svou vyvíňovací verzi. Ale ve výpovědích čtyř lidí je tolik mezer, že si časem udělá policie i soudy jasno. Nejvyšší trest čekal na Černíka, to jest 19 let vězení, ostatní muži slyšeli pravomocné verdikty ve výši 13,5 až 14,5 roku vězení.

Dodejme ještě, že fenoménem fakturantů se zabývala i mezinárodní soudně-psychiatrická konference v Brně v říjnu 1997. Přednáška se jmenovala Osobnost pachatelů specifické trestné činnosti, tzv. „bílých koní“. Za zmínku jistě stojí citovaná odpověď muže, který si řadu fakturantů najal a jednoho z nich zavraždil. Na otázku znalců, jestli jeho výběru předcházela nějaká psychologická „analýza“, odpověděl: „To jsem poznal za pár minut, jestli ten člověk připadá v úvahu, jinak jsem šel od toho.“ Jak jednoduché... Ovšem dohledat hroby všech záhadně zmizelých bílých koníků, dopídit se jejich osudů a konců, je úkol zcela nemožný.

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora